

ZA ROMANTIKOU NA YUKON - 5.

Sobota, 27. června 2020

"Já jsem Alena". Vzal mne za ruku a vedl mne k nejbližšímu stolku, kde jsme se dohodli, že nemluvíme bohužel francouzsky, ale dá se mnou domluvit anglicky - tedy patří troje dobré věle! Ta mu nechyběla a on našel angličtinu ovládal, dokonce i nepatří. "Měla jsi problém s tím Arabem?" "Ten mám tady s kdekým!" pokrčila rameny. "Proč jsi tu sama, ty tady nikoho nemá?"

"Nemám, nejsem tu dlouho, nedávno jsem emigrovala z Československa."
Hvězdička si: "Ty máš teda odvahu, sem? Nechtěl se tu osamocení? Špln sama v cizí zemi, kde se ani s nikým nedomluví?" "Že se ani nedá popsat, jak dává sama... Mám strach z každého dalšeho dne, nemohu už ani spát, nikdy nevím, co bude, teď ani už nevím, co budu dělat, a se budu muset odstěhovat z Bardo." "Bardo?"

"Tam jsou koleje, kde právě bydlím. Ale přírodní koně - a studenti se budou vracet zpátky. A já musím odejít."

"Kam půjdeš?"

"To teda nevím..."

"Přesta se bát, teď máš mne a já se o tebe postarám, kdy budeš chtít. Chceš?"

Podívala jsem se znovu do hnědého mršného sametu.

"Chci, Alaine."

Políbil mi ruku. Najednou se život zdál strašně jednoduchý...

Jeho kamarádi byli tito a nadšeně mne přivítali - zvláště když jim Alain vysvětlil moje story.

Jak jsem se pak dozvěděla, pracovali jako učitelé francouzštiny na středních školách. Francouzi po vysoké škole, pokud nechtějí jít na vojnu, jdou už na rok do Tunisu. Rozvětlit dlouhovlasý Alain, intelektuální Christian a zasmušilý Jean Mark.

Poslední Jackie byl zasnouben s mladou krásnou arabskou dívkou Saidou, která žila v Carthagu-Salammbu, ten ale už končil svůj rok, a za pár dnů odjede do Francie i se Saidou. Ten tuhle vilu pronajal se svému kamarádovi, kteří se kamarádily, kteří už všichni Tunis opustili. Alain byl z města Poitiers, někde na jihu Francie a velice mu domov chyběl, přitom sahal si, že už se nikdy z Francie nehne.

Do Tunisu šel jen proto, že kdyby musel na vojnu, ostříhal by mu vlasy.

Jako jedině malá malá
 autko, do kterého jsme se trošku problémově, ale přece jenom vřichni s velkým
 smachem vměkli a jeli jsme k nim domů, do La Marsy. Máj div byl opravdu
 neléčeně. Obrovská dům, z kterého to bylo tak 30 metrů na opuštěnou privátní-
 pláň, čtyřmi ložnicemi, obrovská oběvací pokoj a ještě vřivě- terasa, na též, jak
 jsem později zjistila, hráli kluci dokonce fotbal.

Kuchyňa byla malá a tmavá,
 jenom taková nudle s jedním malým oknem. Koupelna měla jenom sprchu. Záchod
 bez dřevo v zemi, normální evropské. Vila se jmenovala Dar El Deflat neboli Dům
 květin.

Kluci si vařili sami, tedy
 kromě Alaina, který rozhodně nebyl kuchařem. Vřivěnou vařeně- spořádaně na Jean Marcovi.

La Marsa je nejseverněji
 položeným městem Tuniska. Je to město, kde žijí bohatí Tunisané, diplomaté a děj
 se přirovnat k francouzskému Riviu. Běle domy, modré okenice, ulice vřoubené
 stromadím palem, a dva metry vysoké kaktusy, dřevěné balkony... je to
 opravdu nejnádhernější město, co znám. Vila levně rozhodně nebyla, stála kolem
 600 amerických dolarů měsíčně, ale kluci se prostě dali dohromady, aby si mohli
 dovolit trochu luxusu.

Druhý den se mnou Alain
 zajel do Bardu. Naložil mi do auta těch pár věcí, co jsem měla (moc toho
 nebylo, vějlo se to zase do dvou kufrů, stejně, jako kdy jsem odjela z Česka)
 a jeli jsme domů. Bylo to krásné, téměř zase někde doma ...

Ten pocit, že si mohu
 chvilku oddechnout, že se o mne někdo stará, že mne někdo má rád, že nejsem
 sama.

Už jsem byla unavená a
 vyčerpaná a taky se mi stěško po věcech doma...

Vzala jsem Alaina kolem krku
 a překla mu, že je mi s ním moc fajn.

Alena,
 Yukon